

ALSÓ-LENDVA és VIDÉKE.

Társadalmi, szépirodalmi és ismeretterjesztő hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer, csütörtökön.

Szerkesztik: Bodnár János és Nagy Ferencz.

A lap szellemi részére vonatkozó küldemények valamint előfizetési díjak a szerkesztőség címére Mura-Szerdahelyre küldendők.

Előfizetési ára:
Egész évre 4 ft. — Fél évre 2 ft. — Negyed évre 1 ft.
Egyes szám ára 10 krajcár.

Hirdetések jutányos áron közölhetnek.
Nyitlert péntekora 10 kr.

Bermentetlen leveleket nem fogadunk fel.
Kéziratok nem adhatók vissza.

A magyar ipar.

„Pártoljuk a hazai ipart” ez a mi ösrégi jelszavunk, melyet talán még Árpád apánk unokáitól örököltünk. Hiszen pártoljuk is azóta mindig — szóval. A magyar ember szívében óriási lelkesedési vágy lakik, szinte bámulatba ejti az embert, hogyan tud az megférni egy olyan kis szívében . . .

Lelekesedni tud a magyar úgy és oly mérvben, a hogyan és a milyen mértékben egy népe sem e kerek világnak. Lelekesedést felkelti minden a mi szép, jó és nemes (teclatanus példa rá (Mária Terézia), de felkelti és felkeltette már régebben az ipar maga is: pedig ez vajmi prózai dolog. Hogy ez így van, mutatják azok a tanulmányok, amelyeket a magyar ipar érdekében írtak egyes kiváló írók. Ezeknek a tanulmányoknak azonban egy nagy hibájuk van s ez az, hogy folyton csak az iparos tanácsok magasabb kiképezetelését hangoztatják, meg a mesterelemek értelenséget ostorozzák, míg a kövendő dolgokra alig mutat egy-kettő célra vezető utat.

De ott vannak az ipart szabályozó törvényeink (sajnos, hogy azok nem igen ismerik, akiknek szól), melyeket ha megtartana minden iparos, bizony rövid idő alatt felvirágoznék a magyar ipar is. Hogy most sem áll az utolsó helyen, azt a tavalyi kiállítás s annak legüpozánsabb épülete az Ipar-

csarnok különben fényesen bebizonyította. De nem csak, hogy bebizonyította, hanem a magyar ipart és annak termékeit egyáltalán európai színvonalra is emelte. Ilyen (eredményből) már lehet lelekesedni meríteni az iparosnak, de lehet példát venni a nagy fogyasztó közönségnek is. Mert ez nem hümbög, hanem tény.

Mégis-mégis azt látjuk, hogy féves előtételtől. — hogy ne mondjam szokásból — külföldi gyártmányokat vásárolnak össze a magyar iparüzemek helyett. S hogy ez így van, annak első és főokozója a kereskedő, a második pedig a fogyasztó közönség maga. Mert e kettő s hozzá vehetjük még az iparost is, tehát e három, szoros viszonyban áll egymással; ha ugyanis a kereskedő s a fogyasztó közönség arra törekedik, hogy fokozott igényeivel nem elegendnek meg, az iparüzemek silány nemével, hanem mindig jobbat és jobbat követelne, ezáltal mintegy versenyt lámasztana az iparosok között a jobb és izlesebb iparüzemek előállítására. Példák erre azon ártalagok, melyek közkeletűségükkel fogva általános kereslet tárgyát képezik és így nagyobb tökéletességgel is vannak üzemben.

Vannak ismét iparágak, — városunkban is bőven, — melyek nagyon gyéren vannak képviselve s így előállítva is, mert nincs meg a hozzávaló közönség, mely annak, vagy mondjuk egy jobbnak existenciáját biztosítani képes lenne.

Nagyon érzékeny befolyást gyakorolhatnának e tekintetben a nők is. Hiszen főmerek azon apró-cseprő dolgok száma, melyek divatárúk s más házi szerek czimén felhasználhatók (Ezt különben a férfiek és apák tudják és érzik a legjobban.) Csak egy kis áldozat kellene s nagyon lendítenének ép ez áldozattal — mely nem is annyira áldozat, mint inkább a szokásról való leszokás lenne, — a magyar iparon. Hisz volt idő, mikor a magyar nők a magyar kelmék viselését érvényre juttatták s ezt divattá is emeltek.

A magyar iparos természetesen nem tud konkurálni a külföld iparosaival abban, hogy olcsó czikkeket állítson elő, mert nála a jószág, a becsület a fő. Ép azért van aztán az, hogy a fogyasztó közönség szívesen vásárolja össze a külföld gyári munkáit, mert ez olcsó, hogy jó i-s-e egyszerűségi az akkor nem jön beszámítás alá. Ezt pedig ki érzi meg más, mint a magyar iparos, — kinek aztán nem marad egyéb, mint kiüdeni a nyomorral.

Legyen bennünk azért, ha már felelősségi szeretet nem is, de egy kis hazafiu érzés, s ne csak szóval, de tettel is pártoljuk a hazai ipart. — Ekkor aztán egy szebb jövő fog derülni a fogyasztó közönségre is, meg a magyar iparosnak is megvirrad az éjszaka.

(Valaha!)

T Á R C Z A.

Dalok egy szép asszonynak . . .

Dalok egy szép asszonnyról . . .

I.

*Szép szemedben a mennyország tüze ég. —
Nézem benne, leszek-e én boldog még?
Soha . . . soha, ezt olvasson le róla,
„Sz házad fölött ott kepel a gólya!”*

*Ki-kimegyek a nagy éjbe egyedül,
Bus szívére fűző csukék nehezül:
Soká dallom . . . tudod így szól a nőta:
„— Kedves rózsám gyere ki már egy szóra!”*

II.

*Veszve van már, minden el van veszítve,
Nincsen többé semmi, annál hevítve,
Koszoru helyt jobb volna egy gyászlepel,
„Hisz mind igaz, nőt a gólya kelep!”*

*Fű a szívem . . . de nem fű már sokát.
A sirhalom . . . rövid az ut odát,
Elhervasztál, mint a tójt az ősz szele,
„— Ezt susogja minden nyárfá levele!” . . .*

—r.

A május-fa.

Írta: Kollár Mariska.

(Vege.)

Nem vette e néma jelenetet a társaság közül senki sem észre, beszélgetve haladt a kis csoport tovább a nagy erdő felé.

Dari még egy darabig gondolatokba merülve állt helyben, majd a város felé vette útját, míg szemé előtt ott lebegett Bella alakja a boldognak érezte magát, hisz látta, hogy viszont szeretetik, de nem lelke mindjárt elszomorodott helyzetén elgondolkodva, hogy e leány sokkal föltte áll, talán sohasem lehet az övé!?

Olgyay Aladár igen jó családból származott ugyan, de ajját, ki végtelen könnyelmű és pazarló volt, még kis gyermek korában elveszté, ki őt anyjával a legnagyobb nyomorban hagyta s ő azon igyekezett, hogy övegy édes anyját mentő hamarabb segítségre, ki érte annyit küzdött s fáradozott, elhatározta tehát, hogy oly pályát választ, a mely hamar ezelőz vezet és sokba nem kerül s mégis tisztas kegyeret nyújt.

Igy lett ő Körömszőz körjegyzője, de nem sokára ezután édes anyja elhalt s ő egyedül állt e nagy világban minden rökön nélkül magába zárkózott komoly természetével.

Hogy fájalmát, mit bálványozott anyja halálával érte, némileg enyhítse, gyakran sétált ki egyedül az erdőben, hogy a természet szépségei közepette talájon nyúlást.

Itt ismerkedett meg az arrogáns fiendész eszményi szép leányával s az ő forrón érző szíve megszerette Bellát az ifju szív igazi első szerelmével s szinte imádlásig csungított rajta s boldognak érezte magát, ha csak egy pillanattal is láthatta őt.

Szerette őt a tiszta lélek r. jónságával utógondolat nélkül, oly áhítattal, oly bensőséggel, mint egy ifju szerelmi képes.

S még azt mondják, hogy szeretni bűn? Oh nem! — inkább erény, az Isten legszebb adománya, az élt legfenségesebb öröme . . . A szív úgy van teremtve, hogy szeressen — és viszont szeretessen.

Több, midőn látta, hogy Bella is szereti őt, az egyszerű igénytelen jegyzőt, senki sem volt nála jól foglaltabb.

Es Dari méltó volt Bella szerelmére. Nemcsak valót Adonis külsőjét, nagy, méltúttú fekete szeméjét, hanem mert e szép dalás külső még szebb nemesebb lelket takart. Mely érzésű szívét s szellemét csak többszöri együttélt után lehetett benne felismerni. Első találkozására úgy nézett ki, mint egy hideg zárkózott férfiszépség, csak nagy lángoló szemé árulták el azonnal forró, romatlan szívét. Ha s találkozott a társaságban, sohas beszéltek önzelmekről: de minék is? Az igaz szeretet nem szorul tolmácsra: Mindketten tudták, érezték, hogy szeretik egymást s élet az érzelen bennük oly erős, hogy csak az őt utolsó leheletével érhet véget.

S ha Dari tehetné, megleppte ideálját egy-egy remek csokorral s május elséjén egy díszes május-

Zágorhidja.

Zágor vize mellett állok
Ép azon a helyen.
A hol Zágor vitéz harczott
Hajdan hősiessen . . .

Berkes mocsár volt itt akkor
Messze e vidéken —
Kitszított rét van ma itt
— Nem egy van, mint régen!

Zágor vezér jól ismerte
Minden zege-zugát,
S éppen azért a töröknek
Után állta útját . . .

Késő este jön egy hírök,
Hoag a Lenti várát,
A török már lerombolta
Tovább nem tart gátat

Zágor vezér még az éjjel
Seregét rendezi:
„Jöjjen az a török sereg!”
Nem kell több ő neki . . .

Zágor maga dényugatra
Huzódik el lesre —
Seregének másik fele
Megyen napkeletre . . .

És a török kora hajnal
Két tüz közé szorul:
S itt, ott marad seregéből
Megverve csufosul.

Zágor vitéz, hogy seregét
Egysítve lássa:
A törökök holttestéből
Hídat ver a lápra!

Göcsény népe emlékszik még
E dicse csatára,
Melynek méltó nagy emléke:
„Zágorhídi csatára.”

Farkass Károly.

Előfizetési felhívás.

Tisztelettel felkérjük Alsó-Lendva és vidéke közönségét, hogy lapunkat pártfogolni sziveskedjék. — Az előfizetési díjat azért szabtuk oly csekélyre, hogy a szerényebb anyagi körülmények közt levő iparosoknak is lehetővé tegyük annak megrendelését.

Ugyanis a lap előfizetési díja:
Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 „
Negyed évre 1 „

Kérnök az előfizetési díjaknak mielőbbi szives beküldését.

Ugy a lap szellemi részére vonatkozó küldemények, mint az előfizetési pénzek és hirdetések az „Alsó-Lendva és Vidéke” szerkesztősége címére Mura-Szerdahelyre küldendők.

Hirdetések a legolcsóbban számíthatnak. A lap egy oldala 12 részre van felosztva s egy ilyen rész egyszeri közlése helyegdíjon kívül 1 forint. Többszöri hirdetésnél tetemes árlengedés.

Mindazok, kik véletlenségből vagy a nevéjgyezik hiányos volta miatt mulatványszámot nem kaptak s erre igényt tartanak, kérjük azt velünk tudatni.

Tisztelettel
Az „Alsó-Lendva és Vidéke”
szerkesztősége.

— **Tanügyi előléptetések városunkban.** A vallás és közoktatásügyi m. kir. miniszter Kiss Dénes városunk polgári iskolájának ügybuzgó igazgatóját és Németh Mihály rajztanárt s Pataky Kálmán rendező tanárt a X. fizetési osztály 2. szakaszából az I. szakaszába léptette elő. — Gratulálunk.

— **Kinevezés.** Ő felsége a király Filipich János lelenyei járásbíró a VII. fizetési osztályba léptette elő.

— **Fagyos szentek.** Három a magyar igazság, régi példa szó. — háromszor iszik a magyar, hejje, hujja hó! — Mikor örül, mikor busul s mikor szomjazik. — mindig iszik míg a temetőbe nem viszik. — Szervác, Pongrácz és Bonifác három szentje van. — fagyosak ezek a szentek, a ki szentje van! — Mind a három május hóban üli névnapját. — hogy az örölg vitte von el minden ősapját; — legatább a szegény magyar nem busulina most. — hogy elvisznek minden termést; buzát zabot rozst. — Névnapijunktak torát most is jól megtartották. — s kvóta gyanánt a termést jól eltarolták. — E három szent jó magyarom befütyölt neked — magyarosan, tudom nevék megemlegeted. — 50 percent gabna termést töled elszopott. — szegény magyar! most az állad ismét felkopott.

— **Zalavármegye küldöttsége.** — Mária Theresia emlékszoabrának leleplezési ünnepélyére, amely ő felsége a király jelenlétében Pozsonyban nagy fényvel és pompával történt, vármegyénk törvényhatóságát dr. gr. Jankovics László főispán ömeltőségának vezetése alatt Csertán Károly alispán, gróf Batthány Ernő, gróf Batthány József és Hertelendy Ferenc törvényhatósági bizottsági tagokból álló küldöttség képviselte.

— **A megyei központi választmány** Csertán Károly alispán előktele alatt folyó hó 3-án tartott ülésén felolvasatott a befelgyminiszternek leirata, melyben a megyei örszázgyűlési képviselőválasztók állandó nevéjgyezkeinek az 1898-ik évre történendő kiigazítása iránt való intézkedések megtételére figyelmezteti a központi választmányt. A névsor kiigazítása végett a központi választmány a választókerületek nagy kiterjedése miatt minden választókerületben egyetlen főbb küldöttséget alakított s annak tagjait megválasztá, egyuttal a kiigazítási eljárás befeljeszere és összerási iveknek a központi választmányhoz leendő beterezésére véglatiradított l. évi junius hó 6-ika tüzetelt ki.

— **Előléptetések** a megyehelyi polgári iskolai tanfésületek körében. A vallás-és közoktatásügyi m. kir. miniszter Bódy József zala-egerszegi, Feleki Alajos és Keszler Gyula tapolczai, Csathó Alajos keszthelyi, Schmidtne Réffy Laura és Katonáné Krób Róza zala-

fával, gondolván, ezzel örömet szerez imádottjának, nem is sejtve azt, hogy a szép május-a majd-nem végzettsé lett szerelmére!

Már estefél volt, midőn a kirándulók hazakerkeztek vidám hangulatban, csupán Bella volt egy kissé hallgatag, a mit azonban csak a szerető testvér vett észre, ki, midőn hazakerkeztek, meg is kérde néjét:

— Miért voltál Bellám oly kedvetlen este-fél? . . .

— Nem tudom Atám, de azt hiszem, valami kellemetlenség fog érni.

Az estehél, az isten tudja miért, egyiküknek sem volt étvágya deezám a szép nagy sótnának s még a vacsora alatt szó jött a szülők tervéről, hogy az anya Bellával elmegy látogatába egy pár hétre.

— Miért megyünk oly varatlanul? — kérde Bella szülőt e tervről kétsége esve — hisz én itthon nagyon jól érzem magam!

— Azért láncom, mert már nagy leány vagy és még alig voltál valahol s bátyáknak már rég chajjt látni. S erre még az ószipte apa elmondta a Bereghy barátjával kötött tervet. Janit illéltog.

Bella megtörve e varatlan csapástól hallgatta végig atya szavait, míg a belső fájdalomtól arezán két nehéz könnyesepp göndült végig.

Midőn az apa elvége egész megelégedetten a tervét, látta csak, hogy Bellán mily nagy felindulást okoztak szavai.

Ada is szinte megdermedve hallgatta apját s gyanítá, hogy mily érzések dulhatnak néjje szívében.

— Hát ne sirj kis láncom — mondá neki az atya — még örüdnél kellene, hogy mily nagy-szerű párhítt biztosítottam számodra?!

— Kiszönöm édes apám, mondá helyéről fellélla Bella, az tagadhatatlan, hogy jó parthi, aki csak a parthit nézi, de én sohsem megyek nőül hozzá!

— És miért? — kérdi az anya és apa egyszerre?

— Mert én csak ahhoz megyek, a kit szeretek, kedves szülöm.

— De reméllem, addig még nem szeretszenkit? — mondá az atya, — szinte hangosan kérteve.

— Igen apám én-én csakis Olgay Aladár-hoz megyek, mert mást nem fogok soha szeretni, mondá Bella egy kissé fátolyozott hangon.

— Mit? te-te egy falusi nőtárusné akarsz lenni, pattant fel az apa, ez sohansen fog megtörténni.

S a nagyravágyó szülők meglepetve tekintetek egymsóra.

— Eh, ez gyerekész, mondá az anya, elvisznek Néazi bárséhoz, ott majd efelejtéd az egész gyerekégsége s ugy lesz, mint mi akarjuk!

— Oh nem kedves szüleit! én sohansen fogom Darit elfelejteni akárhová is vigyetek; nem mondok le róla, kérek, hagyjatok itthon, itt oly boldognak éreztem magam! — kérte a szülöket Bella.

Haszatlan volt minden körvondás kérdés, a egyetlen szülők hajhatatlanok maradtak s Bellának el kellett menni felejténi, mert az apa véle-

ménye az volt, hogy a szerelen csak áprilisi napfény, a mely hamar elmulik s ha ezt a jölét nem biztosítja, helyébe az elégedetlenség s egy boldogtalanság lép fel, már pedig Bella nem nőtárusnának lett nevelve s így szűk körülményekben nem találná magát boldognak!

Az elutazás óta 6 kinos hónap telt el, Bella még mindig bájésránd idöz, de nem felejt!

Van e az emberi gyárk kebelben annyi erő, hogy egy forrón dobogó szívnek parancsolni tujon, hogy szüntesse meg letegrését? — Lehet-e a szív lapjáról egykönnyen dobortolni azt a képet, a mely oda már mélyen van bevésve? Oh nem!

E giszázi munkát egy szerető szív nem képes megtenni s Bella sem felejtette el Darit, mindig folyton róla gondolkozott, róla álmodott s ha leült a zongora mellé, rendszeren e dalt játszotta el:

Hej! he szörnyű messze vagyok tőled,
Mégis mindig álmodozom feleled,
Messze vagyok de soha sem feledek,
Vétek-e az, hogy igazán szeretlek?

S a zongora méla akkordjait s dallamos légy hang-ját felkapta a szellő s vitte messze, talán busuló ifjához, kihez éneke alatt gondolata szálltjak?

Hiába igyekeztek a szerető rokonok őt felvidítani, ez nem sikerült a kedves vig örökké-mosolyó Bella álmodozó komoly szótalan lett s napról-napra halványabb ugy, hogy már kezdtek életéért aggódní.

egerszegi. Rédey Ferencz eszaktornyai. Udvardy Vince zala-egerszegi. Rozgonyi Lajos. Hoffmann Mór. Schmidt Károly és Schultz Károly nagy-kanizsai. Réthi Gábor. Gay Károly zala-egerszegi. Sauermann Mihály nagy-kanizsai. Vastag János tapolczi állami. illetve államig segélyezett községi polgári iskolai rendes tanítókat és tanítónőket. Kiss Dénes alsó-lendvai állami polgári iskolai igazgató-tanítót a X-ik fizetési osztály első fokozatába. Valdigurszky Antal nagy-kanizsai Királyné Decey Mária. Alsözgyháza. Csáktornyai Kiss Lajos zala-egerszegi. Fischer Endre csáktornyai. Németh Mihály és Pataky Kálmán alsó-lendvai. Posch Zsigmond keszthelyi Matschek Richárd zala-egerszegi államig segélyezett községi illetve tanítónőket a X-ik fizetési osztály 2. fokozatába; Rechnitzné Krób Matild zala-egerszegi áll. seg. községi polgári iskolai segéd-tanítónőt a XI-ik fizetési osztály első fokozatába léptette elő.

— **A nagy-kanizsai tárházak** eszméje gyorsan közeledik a megvalósodáshoz. A Nagy-Kanizsán létező öt pénztintézet: a délzalai takarékpénztár, bankgyesület, a kereskedelmi és iparbank, nagy-kanizsai takarékpénztár és az alapítói gazdasági takarékpénztár — az alalmegyi megbízásából már kibocsátotta az aláírási ívet a »Nagy-Kanizsai Tárházak Részvénytársaság« alapításához. melyet 200 000 korona alaptőkével, még pedig 1000 db 200 korona értékű részvényvel létesítenek. A részvények jegyzésének zárlatidejét 1897. május 20-ára tűzték ki. A 200 koronás részvény egyelőre 100 korona értékben fizetendő be olykép, hogy aláírások minden részvény után 20 korona és 4 korona alapítási költség fizetendő, 40 korona az alakulási közgyűlés előtt és 40 korona az alakuló közgyűlésben kinevezett igazgatóság felhívására fizetendő be a társaság pénztárába. A vállalat czélja a kibocsátott tervezetben következőképen van körvonalozva: »A helybeli és vidéki termelők terményeivel, a kereskedők árui bérletés mellett befogadni, azokat gondozni és megőrizni, a tulajdonosok részére a raktározott anyagok értékeinek megfelelő olcsó kamatu előleget adni és hitelt eszközölni.«

— **Meghívó.** A »Baki Önkéntes Tűzoltó Egyesület« saját pénztára javára f. é.

május hó 27-én a »Fülemüles« völgyben zártkörű nyári táncmulatságot rendez. Belépítj: személyiért 40 kr. Családjegy 1 fr. Vidéki túzófoltok felé fizetik. Kezdeté délután 3 órakor. Felülfizetekes községgel fogadtatnak és hírlapilag nyugtáztatnak. A mulatság napján d. u. 2 órakor Z. Egerszegről Bakra különvonat megy.

— **A déli vasut új díjszabása.** A déli vasut igazgatósága úgy az osztrák vasúti miniszterrel, mint a magyar kereskedelmi miniszterrel közölte, hogy a személyzállítás tarifáját már a jövő újvetől kezdve módosítani akarja és egyben a reform tervét is a nevezett miniszterek elé terjesztette. Ertesztésünk szerint a déli vasut a reform kezresztvitelével alkalmazkodni szándékozik a magyar államvasutaknál érvényben lévő zónatarifához, a mely csak a szállítási adó pótkával lesz amannál drágább. E szerint a legtovábbi zóna menetdíja sem lesz 14 frtnál magasabb.

— **Felvetel tanítóképzőbe.** A csáktornyai állami tanítóképző-intézet első osztályába az 1897—98-ik tanévre felvételnek, kik életük 15-ik évét folyó évi szeptember 1-én betöltik, vagy korábban leteltek nyerne, testileg épek és egészségesek s a polgári- vagy középiskola 1-ik (a felső népiskola 3-ik) osztályát elvégezték, vagy esetleg felvételi vizsgálatot tesznek. A felveendő első éves tanító-növendékek közül 22-en államszolgálatban részesülnek. Még pedig első sorban mind a 22 novendék az intézet internátusában ingyen lakást és mosást kap; ezenkívül köztük (előmenetelkötöz és anyagi viszonyaikhoz képest) három ingyen, három havi 3 frtnak, tízen havi 5 frtnak és hatan havi 10 frtnak az intézet pénztárába történő belfizetése mellett az intézet köztartásán reggeli, elől és vacsorából álló élemezést nyerne. A felvételre vonatkozó kérvények belül a képző-intézet igazgató tanácsára cizmeve folyó évi május hó 31-ig a csáktornyai állami tanítóképző-intézet igazgatóságához küldendők. A kérvényhez csatolandó: a mult tanévi osztály-bizonyítvány s a jelen tanévről az időségi értesítő, továbbá a folyamodó születési bizonyítványa, tisztó orvosi bizonyítvány a tanuló egészségi állapotáról és testi egészségéről, hitelles községi bizonyítvány a szülők vagyoni állapotáról, és jövedelméről, a kiskora családtagok számáról s a családó polgári állásáról. Ha a kérvényhez szegénységi bizonyítvány csatolatik, a kérvény s mellékletei blyegmentesek. — Csáktornya, 1897. május 6-án. Margitai József igazgató.

— **Uj gyartelep Fiumében.** Ha lessan és lépe-senként is, de haladunk a közgazdasági önállóság felé, folyton szaporodnak gyáraink s ma már egész seregét gyártjuk a czikkeknek, melyekért csak egy

évtized előtt is külföldre küldtük a pénzünket. Leg-újabbon kivételre dolgozó gyáraink, melyek magyar terményekért s magyar munkásokéért munkájért idegen-pénzeket hoznak be, szaporodnak. Ezek a kivételi gyárak jól felkeresik az alkalmas helyet, a homonyi kenyémesen kielégíthetik a külföldi verseny igényeit is és egyszerre mind felvehetik az országban a versenyt a heizomát külföldi árukkal. Így legelőb-örösít gyártelének létesíték Fiumében a eskokálde ccaozsáb, ezikket számára. Hatalmas tökéek talál- ták fel az üzlettel érvényesítés útját, a techni- kait és kereskedelmi szakértelem s ezekkel az erő- kek egyesítve, már legközelebb érezetük léteoztük. A Fiumében létesült caozsáb és eskokálde-gyáróld szólnak, mely tüzomát legközelebb már megkezdli. A nagy gyártel egézen modern, berendezése a legújabb technika minden vivmányát magába öleli vezetésbe a legkíméletlő szakértelem kezében van és a milyent miszterszeti az egész gyár, bizony en élet várni, hogy a magyar iparnak új diadalt szerez és gyártmányai sikerrel fogják a hasonló külföldi gyárt- mányokat kiszorítani.

Olvasó asztal.

A pilseni.

Mi lehetne más, mint sör dudu kiséret mellett? Föltéve, hogy Csehországból két dolgot importálnak hozzánk: pilseni sört és kutyabördudát. Ez utóbinnak b e n a akkord- júnál visszatangzik minden valamire való városnak görbe, görbébb és leggörbébb ut- ulczája, míg az előbbinek hamisítatlan za- maljában csak a fővárosban részesülhet a faradt torok. Ez ami székes fővárosunk specialis privilegiuma.

Cseh bördudát hát láthatva hallhatok itthon is. — de a képzeltársítás útján e bájos hangok hallatára azonnal a cseh sör botlik öntudatomba; ennek pedig visszataló ereje nem a muzsikuskokra hárul, — hanem a sörökancsókra száll vissza s önkénytelen- lés is a torokot tartja kellemes eskilando- zásban.

E eskilandozást beszüntetendő a hull- összel Budapestre zónáztam, hogy a milli- sítatlan zamatot hamiskásan élvezzem székes fővárosunk valamelyik szállójának székfé- lyében.

Nem tudom melyik utczában vizehett már a villamos, midőn fürkészés szemem elé: »Itt pilseni sör« kapható felírás botlott; de a villamos tova vámlottól s a pilseni sör ellútt az »éjji homályban«.

Kérdézködött ekkor barátai körében Olgyay után s megtudta, mily szép előmecelet tett s fő- nőke mennivre meg van vele elégedve.

Azonnal írt neki, hogy jöjjen leányát nőül adja hozzá.

Dari megkapva e levelet a váratlan örömtől s felindulástól alig tudott szólni jutni, mert ő Bellát még mindig épp ott forrón szerette mint akkor, midőn legboldogabbnak hitte magát.

Azonnal utnak indult s vitte a vonat őt res- pice szivvel beteg menyasszonya felé.

Belép, Ada s az anyja könyözve szemmel vezetik Bella szobáig felé. Ott fekszik nagy lábzan menyasszonya, Dari a meglepetéstől lábát ingado- zni éri, majd hirtelen megértve mindent, zo- kovnia lép az ágyhoz s megragadva a forró kezét, szölliája: Bellám, — Bellám, — drága menyass- zonyom!

S e rég nem hallott kedves hang hallatára Bella eszmélni kezd s szeméit a hang felé for- ditja és ajka alig észrevehető boldog mosolyra nyílik.

Tehát megismerte őt.

A krízis megtörtént a váratlan öröm vissza adta őt az életnek.

S Dari már egy fél év múlva boldogan ve- zette karján viruló menyasszonyát az oltár elé

(Áldásom rátok, vakapátok!)

És Darit, oh őt Bella elutasának hire leg- melyben süjtötte. Ego homlokát kezelte temette s ugy gondolkodott! Ő aki egyedül áll e világban, most még az egyetlen boldogságától is el akarják szakítani s neki Belláról le kell mondani. Oh ő ezt nem képes elviselni.

Őt e hir oly váratlanul lepte meg, mint az ölyv, midőn hirtelen csap le áldozatára. És az ádáz sors gyönyörködve tép szét a finom pókháló szálait a melyeket az ifju lélek vak bizalmában a jövő reményéből szőtt össze! Eleinte órákat boldogult az erőlőben kínos gondolatával, de később midőn már látta, hogy itt, hol minden hely, minden kis virág csak Bellára emlékeztet, nem éhlet, elhatározta, hogy máshelyen keres állást, talán majd ott sikerül neki is feledni.

Épp ekkorában volt szükség a Z. . . i nagy gyárban egy levelezőre. Dari kapott ez állás s elfoglalta ez állást, miután a könyvvezetést meg- lehetősen érté.

Könyves szemmel s vérző szivvel bucsuzott el a kis városról, a hol legboldogabb álmaist szötte s legboldogtalanabbát lelt. Minden erejével dolgoz- zott a gyárnál, gondolván a munkában lel vigasz- talást.

A főnökének feltűnt a tehetséges ifju nagy szorgalmával s azonnal kiismerte, hogy mily erős akarat s valódi férfi jellem s kedvenczévé lett. — Rövid idő alatt főkönyvelőnek tette s teljes bizalm- tal megneverte a gyárosnak is s szép jövő előtt állott, mert a gyáros annyira megkedvelte Darit, hogy egyetlen leánya férjének szánta, gondolván, ezzel igazán biztos kezekbe kerül a gyár vezetése.

S már tudni is adta e szándékát az ifjúnak. De Dari, ez neki bármily nagy kintetéses volt, nem igyekezett elfogadni, mert neki egy belső sejtelme mindig azt sugta, hogy még nincs minden remény- nek vége, ő még megkapja Bellát s még boldogok lesznek!

Igy telt az idő, midőn a fiórdész egy levelet kapott, — hogy jöjjen azonnal, leánya veszelés beteg.

Bella valóban beteg volt, az ő finom lelke nem képes elviselni e nagy bánatot, napról-napra sorvadt, majd veszelés tüfuszba esett.

Az apa kétségbe esve ment leánya után s ez önkívületében mindig csak Darit emlegette s apját, ki gátot vetett köztük. Mint egy törz- szúrás érték az apa szivét gyermeke szavai s két- ségbeesve állt leánya előtt s megfogadta, hogy mindent megtesz leányáért, csak életlen tart- hassa.

A végzet sokszor furcsa játékok úz az embe- rek sorsával, mintha nevelésnek tartaná, hogy önmagukra bizza intézését. Az a búszke gögös ember hadd hunyászkodjék meg egy magasabb hatalom előtt! S az ember, ki búszkén nevezi mag- a föld urának, semmivé törpül atommá lesz a rettenetes hatalom kezében s a feltartott fő po- rig alázza hajog az Isten akaratát előtt!

Igy ahajzódt meg a volt gögös fiórdész s öszekulesolt kézzel kérte a mindenhatót, hogy mentse meg drága életét.

Ekkor jutott eszébe, hogy mindent jóvá tesz és ha az ég visszaadja lányát az életnek, boldoggá teszi s nőül adja Olgyay Aladárhoz!

Tormák.

I.

*Iskolában pipaszóval
Magyarizádot mestor uram ...
S késon veszi észre, hogy a
Tanfőhelyelő betoppant:
„Hallja Kéves Tanító úr?
Nem tudja, hogy törvényünk
A dohányzást nem enged!
Előadás közben — nekünk?”*

*„Isten hozta Nyagszógod!
Tudom, hogy itt a dohányzás
Tilos, tehát megkívánva
Ézt a noi nagyvárzást ...
„Hogy, hogy kérem Tanító úr?
Magyarizica meg ezt nekem?”
„A két felső osztályommal
— Lopótökök ismerttettem. . .”*

II.

*Bandi hűvel udvarolgat
A szép postás kisasszonynak,
Ki oda is herberit a
Tolakodó udvarlónak. . .*

*„Szabad magam ajánlani?”
Ezzel végzi a beszédet —
„Ajánlani tetszik magát?
Feri, tud rá a biletet!”*

III.

*Ellácskának minden héten
Új kalap van a fejében . . .
Hja, a divat — azaz parlon!
Most az egyszer nem a divat —
Más a bibi — amit hallom.*

*„Jövedelmem ki nem állja”
Édes atyám! — Szól Ellácska:
De ha egy sem áll jól nekem!
„Persze, hogy nem, mert főkötő
Állana jól a — te, éden!”*

IV.

*Egy szellemes magyar hölgy egy pasival
Utaz együtt — s társulognak egymással.
A magyarhölgy szól a török pasának:
„Miért tart több nő minden török magának?”*

*Szól a pasá: „Több nő miért tart a török?
Tudja jól, hogy ez az élet nem örök —
És a mi fő, hogy a magyar hölgyeknek
Hasonlósa a törökök — legyenek!”*

Farkass Károly.

*

Jó lesz.

— Szervusz, pajtás! Tyhü! milyen nagy poczakot eresztettél, mióta nem láttalak! — hát a kedves feleséged hogy van?!

— Köszönöm jól, — hanem még nincs ugy, mint én, de pünkösdre éppen ő is ugy lesz.

Szerkesztői üzenetek.

B. S. Naimi. Beküldött versére nem érkezünk hosszabb bírálatot mondani: ön különben már megmondta, hogy „gyöngye zöngények”. Mi teljesen igazat adunk önnek.

Több is veszett Mohácsnál! Arany János már régen megírta s hiúgy el, hogy szobozni: ép azért a papírkosárba temették: vizsgálatoké és csapás miatt, hiszen: „több is veszett Mohácsnál!”

K. E. Mátészalka. Örölg bujjék Bandi bátyánk bocsorába, — de huta kend az írára mostanába!

F. L. N.-Májtyén. Elküldök.

Farkass Károly urnak. Levél m-nt, legéretre számitank. Üdvözlét.

Brutus: Alud-Lendva. Semmi látrósi, hanem „Lári lető-lető-lető . . .”

Felelős szerkesztők:

BODNÁR JÁNOS és NAGY FERENCZ.

Nem akartam azonban elszalasztani a kedvező alkalmat, nehogy a sors haragját magamra vonjam, mely oly gyöngéd volt ily rövid idő alatt összehozni utazásom céljával, a pilseni sörrel; legrontam a legközelebbi megállónál a kocsirol s az elfűnt sör keresésére indultam az éjben. Nem sokáig kellett keresgélnem, a harmadik háromemeletes épületen már ismét elem tüntek a kedves pilset, most már egész ragyogásukban: „Itt pilseni sör kapható”. Az „Itt” egy látogató úr felé mutatott, mely lejárta volt a háromemeletes pinczébe; az öreg egyik zugában elhagyottan pislogott az éjjeli nécs nagykot asítva unalmában. Vele szemben egy másik volt, de az már megunva a dícsőséget csöndesen szunyadozott s álmodozott pihenésről, boldogságról gyönyörűn. Lázas gyorsasággal gyorsultam lefelé a lépcsőn nehogy az az egyedüli vezérőli talizán is kialakdjék s én aztán járattal utakon bolvongjak, de alig értem e dícső világító mécszövegnek közelébe, midőn egész tisztességtudással ő is jó éjt kívánt, aztán egy nagyot pislantott és én egyedül állottam a bus folyosón sötét elhagyottságban.

Az utcázról gázlampa fénye kandikált le hozzám a végtelen árpa, míg a háttérben emberi hangok verődtek föl s olvadtak össze érthetetlen harmóniába. Tovább s tovább! A hangok után egy ajtóhoz értem, melynek kilincsel addig tapogaltam a sötétben, míg megtaláltam, — de oh egek, — ugyanekkor egy ismeretlen valaki belülről úgy megráncoltta az ajtót, hogy én egész életnagyságban végig vágyódtam a padlón, azaz hát a féglán, melynek piros porával közvetlen érintkezésbe jött testem elejének minden szervezete.

Csakhamar föltaláltam azonban magam, t. i. fölkeltem s képes részemről lefőrlőve a pesti pirostól, helyet foglaltam az egyik asztal mellett. Tekintetem most az asztalra esett melyen 8, mond nyolcz zömánczozott vastányér volt egymásól geometrice és mathematic is egyenlő távolságban. E tányérok mindenike sarkon fordult, mely biztosító volt ugy látszik élet és baleset ellen. A tányérok mellett jobbról a kanál és a kés — balról a villa hevert pongyalóban, ezeknek a biztosító kötelekét egy-egy summamagyar három lánccz képezte, mely késsőbb egybe forrt s erősen oda volt vasaltva az asztal alsó részéhez; Wertheim lakat azonban nem volt rajta; hogy látszik ez itt gyöngye biztosíték.

Az asztalnak e tüzetes szemléje után a nemes társaság vonta magára figyelmemet. Azt gondolom s nem minden alapos ok nélkül, hogy ott volt a székes főváros valamennyi első- és másodrangú zelmetszője és csirkelofója. Ezt az általános homályból (mit alighanem a sötét tekintetek idéztek elő) s a lelánczolt és megvasalt evőszékéből véltem kimagyarazni.

»No János, — hát csinos kis kompániába keveredél, — gondolám lassan, — fennszóval azonban csak egy pohár pilsenit akarom kérni, de mivel nem volt kitől: ábrándozni kezdtem.

Ábrándozásomból nemsokára egy inkább betörőnek, mint pinczérnek látszó alak zavart föl, ki hozzám lépett s kis kézi vízi-puskájából valami leveleslé fűveget sajtolt az előttem fekvő tányér piszkos belsejébe; miközben megdöbbenést keltő lágy melancholiával kérde:

— »Befehlen Sie Suppe?»

— »Ich bitte nicht!« — feleltem; de ez az ember egy csöppet sem jött zavarba,

csak tányéromba dugva kis vízipuskáját, a levelet az utolsó molekuláig kiszivattyuzta onnan.

E műtét elmésségén álmélkodva s a véghévitel gyorsaságán bámeszkodva teljesen elfeledtem jövelelem célját, annyival is inkább, mivel újabb meglepetés bilincselte le (csak a) figyelmemet.

Négy olyan tengeri kalóznak látszó házi szolga két nagy vesszókosarat hozott be, melyek mindenike teljesen — talán pupozva is, — tele volt tüdősz, májas és véres hurkák változatos vastagságú fonadékaival. A hurkák vége kis fenyőfa pálczikákkal volt egybeerőlv, — nyilván spárga megtakarítási szempontból.

Erre újra hozzám lépett a pinczérnek csufolt alak s tisztának éppen nem mondható széles tenyerével 3 hatalmas hurkát dobva tányéromra ismét kérdezelt:

— »Befehlen Sie vielleicht Wurst!«

— »Ich bitte nicht!« — feleltem megint, — mire ő újra nem jött zavarba, hanem példás nyugodtsággal kivette a 3 hurkát is tányéromból s balszomszedem tányérrára hajlította, ki azon hevenyében börtöstől szőröstül azaz hát pálczástól bekebelezte azokat, hihetetlen gyorsasággal.

Fáradni indult tekintetem most ismét a hurkákra esett, — jobban mondva csak esett volna, — mert mire odaért, akkora már a 2 vesszókosár megfosztva ekességeitől, — miként egykor Sodoma és Gomora — fenekestől leforgatva feküdt a földön. Tüzes kénéső azonban nem esett, — amin szírelelt csodálkoztam, — de meg csak Soóstenger sem lett helyén, amin kiiragosták, — amin szintén jó adagot kárumalt; de mindamellett is ez megnyugtatta némileg feleségizott képzelő erőmet egy annyira, hogy egy pohár pilsenit rendeltem, melyet kifizetve, de értelmetlenül hagyva kifelé handukoltam; az ajtóhoz érve kívánsi voltam az időszakra, melyet e nemes társaságban eltöltöttem; örámert nyulok, de zsebem üres volt; (ezzen azonban már egy csöppet sem csodálkoztam!) annyival is inkább nem, mert tudtam biztosan, hogy megvan biztosabb zseben, mint minő az enyim; (jöllehet az enyim sem lyukas.)

Gyanúsítani azonban senkit sem mertem, pedig e pillanatban 2 András lépett be, kiknek szürös tekintete párosan ruhámra esett, mely meg viselte az előbbeni összeütöközés nyomait. Minden hosszadalmas teketória nélkül felszólítottak, hogy kövessém őket s redkivüli megelégedettséggel kísérték a kapitányi hivatalba, azon biztos reményben, hogy éjjeli betörő vagyok (legalább a ruhám világosan, illetőleg párosan elárulta) kit azon melegeben sikerült megfogniuk.

A hivatalban igazoltam magam, hol azonnal szabadon bocsájtottak s a mint felültem az éjjeli vonatra, még egyszer emlékembe idéztem a lefolytat magam jó jelentőségletes eseményeit; végre megnyugtaltam a tudat, hogy semmi nagyobb bajom nem történt, — csak az örám, — de úgy hiszem, annak sem történt semmi baja s csak oly példás szabotossággal kettyem most is, mint mikor az én zsebenben volt.

Elvégre is sokkal jobb, hogy én tölem lopták el, mintha én loptam volna el más-tól. Azt azonban megfogadtam, hogy sohasem iszom többé pilsenit (az igaz, hogy most sem ittam) de mentől többször fogok hallgatni kutyabőr-dudát.

Isten engem úgy segítjen!

Báthory Géza.